

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyně Mgr. Daniely Teterové a JUDr. Ilony Lövyové ve věci

žalobců: a) **Marek M.**, narozený dne xxx
bytem xxx
b) **nezletilá N. M.**, narozená dne xxx
bytem xxx
c) **Kevin K.**, narozený dne xxx
bytem xxx
d) **nezletilá B. K.**, narozená dne xxx
bytem xxx
e) **Rostislav K.**, narozený dne xxx
bytem xxx
f) **nezletilá S. K.**, narozená dne xxx
bytem xxx
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Davidem Strupkem,
sídlem Jungmannova 36/31, 110 00 Praha

proti

žalovaným: 1. **Statutární město Ostrava**, IČO 00845451
sídlem Prokešovo náměstí 8, 729 30 Ostrava-Moravská Ostrava
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Jařabáčem,
sídlem Puchmajerova 7, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava
2. **Základní škola Ostrava - Vítkovice, Šalounova 56 příspěvková organizace**, IČO 75027411
sídlem Šalounova 394/56, 703 00 Ostrava-Vítkovice
zastoupená advokátkou Mgr. Magdalénou Poncza,
sídlem Československá 1403/2, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

o žalobě na ochranu proti diskriminaci

k odvolání žalobců proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2017,
č. j. 54 C 192/2016-164

takto:

Usnesení okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavci II. výroku, **mění** takto:

Část žaloby označená II., kterou se žalobci domáhali výroku soudu, aby „Žalovaní byli povinni do tří let od právní moci rozsudku za pomoci prostředků a metod dle své volby dosáhnout výsledku, kdy etnické složení žactva každého pracoviště 2. žalovaného nebude v hrubé disproporci s etnickým složením obyvatelstva spádového obvodu školy a nepovede k takovému oddělení žáků romské etnické příslušnosti od jejich neromských vrstevníků, které by mělo za následek segregaci“, se neodmítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresní soud nepřipustil změnu žaloby učiněnou podáním žalobců dne 31. 8. 2017, kterým navrhovali změnu bodu II. petitu žaloby (odstavec I. výroku), a odmítl část žaloby označenou II., kterou se žalobci domáhali výroku soudu, aby „Žalovaní byli povinni do tří let od právní moci rozsudku za pomoci prostředků a metod dle své volby dosáhnout výsledku, kdy etnické složení žactva každého pracoviště 2. žalovaného nebude v hrubé disproporci s etnickým složením obyvatelstva spádového obvodu školy a nepovede k takovému oddělení žáků romské etnické příslušnosti od jejich neromských vrstevníků, které by mělo za následek segregaci“ (odstavec II. výroku).
2. Okresní soud odmítnutí části žaloby dle ustanovení § 43 odst. 2 o. s. ř. odůvodnil tím, že žaloba v původním znění je co do petitu II. i po poučení okresním soudem nadále neprojednatelná.
3. Proti odstavci II. výroku podali žalobci odvolání, kterým se domáhali jeho změny tak, že podání se neodmítá. Odvolání odůvodnili tím, že na prvním místě je třeba vyřešit otázku rozsahu odvolacího přezkumu, a sice zda se výrok II. usnesení vztahuje pouze na původní znění navrhovaného petitu, nebo i na znění navrhované podáním z 31. 8. 2017. Z obsahu podání ze dne 31. 8. 2017 je zřejmé, že žalobci reagují na výzvu soudu podle § 43 odst. 1 o. s. ř. a že znění výroku II. petitu žaloby nemění proto, že by se chtěli domáhat něčeho jiného než dosud, ale proto, že jejich předchozí výrok soud posoudil jako nedostatečně určitý a k jeho opravě byli soudem nuceni. Podání proto nemělo být posouzeno jako změna žaloby, ačkoli je tak žalobci sami označili, ale jako pokus o odstranění vad žaloby. Nutnost takového posouzení vyplývá i z judikatury, kde se navíc uvádí, že měnit lze žalobu jen za předpokladu, že je sama již bez vad (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Odo 1171/2003). Pokud tedy okresní soud měl za to, že žalobci chtějí žalobu měnit, měl je upozornit, že v této fázi to není možné, a event. se jich dotázat, zda lze jejich podání vnímat i jako reakci na výzvu podle § 43 odst. 1 o. s. ř. Výrok o nepřipuštění změny žaloby je chybný i proto, že v případě vady návrhu na změnu žaloby není správným postupem nepřipuštění změny, ale to, že soud k takovému vadnému podání nepřihlíží. Stávající situace totiž má nežádoucí účinky - pokud by odvolací soud byl oprávněn přezkoumat pouze vady původního znění petitu, nedostanou žalobci signál, zda opravené znění také obsahuje tytéž vady, či nikoli. Bude-li usnesení potvrzeno ve vztahu k původnímu znění a žalobci se zároveň nedozví, zda je návrh opravený také vadný, přičemž znovu nebudou moci změnit žalobu - rozšířit o opravený návrh s ohledem na existenci výroku I. usnesení, nezbude jim, než podat novou samostatnou žalobu s opraveným zněním. Pak budou probíhat dvě samostatná řízení o žalobách postavených na stejném skutkovém a důkazním základě, což si

nepochybně nepřeje ani okresní soud. Odstavec I. o nepřipuštění změny žaloby proto neměl být vydán, protože však vydán byl, působí vážné procesní komplikace, když odvolání proti němu není přípustné. Jakkoli proto žalobci vnímají svůj díl viny na procesně nepřehledné situaci díky tomu, že své podání z 31. 8. 2017 nesprávně označili, jsou toho názoru, že nyní existuje jediná cesta, jak tuto situaci vyřešit, aniž by měla nepatřičné následky. Podání z 31. 8. 2017 je nutné posoudit jako pokus o odstranění vad žaloby s tím, že odvolací soud v rámci hodnocení, zda měla být žaloba odmítnuta, bude přezkoumávat nejen původní znění výroku II. petitu žaloby, ale i znění opravené z podání ze dne 31. 8. 2017. Žalobci trvali na tom, že již jejich původní návrh byl projednatelný, když po nich nelze požadovat, aby vnucovali žalovaným konkrétní způsob řešení, jímž bude odstraněn protiprávní stav. Nanejvýš připouštějí, že v původním znění petitu nespecifikovali, kdy lze považovat zastoupení etnických skupin za disproporční a tudíž segregáční, takové vymezení lze přejmout z opraveného návrhu, obdobně jako lhůtu k plnění. Nadále však nemají v úmyslu nutit žalované ke konkrétnímu řešení, které by volili oni (žalobci), neboť je-li k odstranění protiprávního stavu více cest, má to být povinná osoba, která si zvolí, jak to učiní. Dle § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona se může oběť diskriminace domáhat, aby bylo od diskriminace upuštěno, jinými slovy, aby byl odstraněn stav, který je diskriminační. Zákon ale neuvádí, jakým způsobem tak učinit, a ani tak stanovit nemůže, neboť lze obtížně vymezit všechny představitelné stavy a jevy, které diskriminaci působí, a všechny představitelné způsoby a metody, jak situaci napravit. **V daném případě je zřejmé, že je-li protiprávním stavem disproporční zastoupení Romů v určité vzdělávací jednotce, pak povinností ve smyslu § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona je třeba rozumět povinností dosáhnout toho, aby zde toto disproporční zastoupení nebylo.** Antidiskriminační právo není jedinou oblastí, v níž zákon stanoví zákaz určitého protiprávního stavu, aniž by bylo předem dané, jak dosáhnout stavu se zákonem souladného. V této souvislosti poukázali na protiúmisní žalobu, a to na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 54 Co 390/2007, kdy právní principy jsou v této věci shodné. Dále poukázali na rozsudek Okresního soudu v Prešově ze dne 5. 12. 2011, sp. zn. 25 C 133/2010, ve znění rozsudku Krajského soudu v Prešově ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 20 Co 126/2012, kterým bylo uloženo žalované škole od prvního dne školního roku následujícího po právní moci rozsudku „napravit protiprávní stav, který je předmětem řízení, tj. umístit romské děti v ročnících 1. až 7. do tříd společně s ostatními dětmi, které nejsou romského etnického původu“. Prešovský prvoinstanční soud v odůvodnění výslovně označil navržený výrok za dostatečně určitý a tudíž vykonatelný a odvolací soud se s tím ztotožnil. Dále pak žalobci namítali, že napadené usnesení okresního soudu je nepřezkoumatelné, protože soud se s podrobnou argumentací žalobců uvedenou v podání z 31. 8. 2017 nikterak nevypořádal, pouze laconicky konstatuje, že ani podle opraveného petitu nelze nařídit výkon rozhodnutí, není však uvedeno, proč. Jakékoli úvahy okresního soudu absentují. V daném případě není v sázce pouze vymahatelnost českého jednoduchého práva, a sice ustanovení § 10 odst. 1 antidiskriminačního zákona. Je třeba připomenout, že antidiskriminační zákon je výsledkem inkorporace práva Evropské unie, mimo jiné pak směrnice Rady č. 2000/43/ES (dále jen „Směrnice“), kterou se zavádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ. Žalobci poukázali na čl. 7 a 15 Směrnice, z níž je patrné, že každý, kdo tvrdí, že je obětí diskriminace, musí dosáhnout na soudní rozhodnutí, které mu poskytuje dostatečnou ochranu před diskriminací, přičemž ze základních právních zásad je nepochybné, jakkoli to Směrnice výslovně nestanoví, že taková účinná ochrana zde nemůže být, pokud by nebylo možné uložit diskriminující osobě povinnost diskriminaci ukončit. V situaci, kdy diskriminace spočívá v určité generální praxi či určitém *statu quo*, musí být k dispozici takový soudní verdikt, který bude v souladu s vnitrostátními procesními předpisy a zároveň uloží žalovanému praxi ukončit či stav odstranit. Okresní soud však tím, jak vysoko nastavil laťku vykonatelnosti soudního rozhodnutí, v podstatě vylučuje jakýkoli myslitelný výrok rozsudku, který by tuto laťku překonal a přitom povinnost odstranit protiprávní stav uložil. Pokud by odvolací soud nesouhlasil s tímto výkladem a nepovažoval čl. 7 odst. 1 a čl. 15

Směrnice v tomto smyslu za *acte clair*, necht' se obrátí na SDEU s žádostí o zodpovězení předběžných otázek, jejichž znění žalobci v odvolání navrhli.

4. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno osobami oprávněnými, je včasné a přípustné, přezkoumal usnesení okresního soudu v odstavci II. výroku dle ustanovení § 212 věta první a § 212a odst. 1 a 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), se závěrem, že odvolání je důvodné.
5. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobci se žalobou doručenou okresnímu soudu dne 8. 6. 2016 domáhají, aby žalovaní byli povinni zaplatit každému z žalobců společně a nerozdílně 75.000 Kč (odstavec I. žalobního petitu), aby žalovaní byli zavázáni do tří let od právní moci rozsudku za pomoci prostředků a metod dle své volby dosáhnout výsledku, kdy etnické složení žactva každého pracoviště 2. žalovaného nebude v hrubé disproporci s etnickým složením obyvatelstva spádového obvodu školy a nepovede k takovému oddělení žáků romské etnické příslušnosti od jejich neromských vrstevníků, které by mělo za následek segregaci (odstavec II. žalobního petitu). Žalobu odůvodnili tím, že byli, ev. jsou, vystaveni diskriminaci z důvodu příslušnosti k etniku při přístupu ke vzdělání v rozporu s antidiskriminačním zákonem, školským zákonem a s ustanoveními ústavního pořádku včetně mezinárodních úmluv o lidských právech, přičemž diskriminace má v jejich případě především formu segregace. Z pohledu sociologie segregací rozumíme fyzické oddělení romských a neromských žáků, které se projevuje disproporčním zastoupením Romů v určité vzdělávací či rezidenční jednotce. Segregace sama o sobě působí újmu, a to většinové i menšinové populaci. Žalobci směřují žalobu proti dvěma žalovaným subjektům, protože je třeba vzít v úvahu dvě odlišná časová období, se dvěma různými příčinami segregace. Segregace časově předcházející otevření pracoviště v Halasově ulici byla výsledkem fungování systému základního vzdělání na území města Ostravy. V rámci výkonu svých pravomocí 1. žalovaný založil školu provozovanou 2. žalovaným jakožto jedinou spádovou školu pro Vítkovice. Oba žalovaní mohou být shledáni odpovědnými za to, že v lokalitě s etnicky smíšenou populací je na pracovišti v Šalounově ulici aplikován pouze vzdělávací plán pro děti se sociálním znevýhodněním, což demotivuje neromské rodiče od zápisu jejich dětí na tuto školu. Zjištěný skutkový stav nasvědčuje tomu, že pracoviště v Šalounově ulici je jako „romská“ škola provozováno záměrně; všechny děti jsou označeny jako sociálně znevýhodněné (eufemismus pro romskou etnicitu), je aplikován méně náročný vzdělávací plán a neromské děti mají příležitost vyhnout se zápisu na toto pracoviště zápisem do jiných škol zřízených 1. žalovaným. Žalobci namítají, že byli či jsou vzděláváni v etnicky segregované škole, přičemž takticky má výuka nižší úroveň. Aplikace vzdělávacího plánu pro sociálně znevýhodněné v Šalounově ulici a vzdělávání takřka výlučně neromských dětí v Halasově ulici jakožto nadaných, to jsou primárně spíše symptomy než základ méně příznivého zacházení, které žalobci namítají. Je zjevné, že samotná existence pracoviště v Halasově ulici vede k méně příznivému zacházení s romskými žáky v porovnání s žáky neromskými. Nejlépe to dokládají uvedené statistické údaje, které zakládají vyvratitelnou domněnku diskriminace. Zatímco třídy v Šalounově ulici otevřené od roku 2010 (tj. od doby, kdy zde jsou obě pracoviště) jsou jen romské, tak třídy otevřené ve stejné době v Halasově ulici jsou takřka výlučně neromské. Dochází tak k nerovnému zacházení založeném na etnicitě. Nemůže obstát vysvětlení, dle kterého zastoupení etnických skupin odpovídá složení obyvatelstva v dané oblasti. Spádovou oblastí pro obě pracoviště 2. žalovaného jsou Vítkovice. Zatímco na jedné straně ve Vítkovicích žije cca 12 % Romů (970 ze 7.300 obyvatel), na druhé straně z 97 žáků v Halasově ul. (v době průzkumu) bylo 1 % Romů, zatímco z 271 žáků v Šalounově ul. bylo 100 % Romů. Dochází zde zjevně i k zápisu neromských dětí mimo spádový obvod. Žalobci namítají, že s ohledem na povinnost napravit historickou segregaci má 1. žalovaný povinnost takový stav na území města nepřipustit.
6. Usnesením ze dne 25. 7. 2017 vyzval okresní soud žalobce dle ustanovení § 43 odst. 1 o. s. ř., aby jasně a srozumitelně formulovali žalobní petit požadovaný pod bodem II., tak aby byl zcela jasný, určitý a srozumitelný a zejména vykonatelný, s tím, že pokud vady nebudou

odstraněny ve lhůtě 10 dnů, bude podání odmítnuto; v odůvodnění usnesení okresní soud uvedl, že k petitu II., tj. k návrhu, který neobsahuje žádné konkrétní povinnosti, které mají být žalovaným uloženy, takže je nevykonatelný, nejsou v žalobě žádná skutková tvrzení, z nichž by bylo možné konkrétní povinnosti žalovaných dovodit, tedy skutečnosti, z kterých při tomto návrhu žalobci vychází.

7. V reakci na výše uvedené usnesení žalobci doručili soudu dne 31. 8. 2017 podání z téhož dne, které nazvali „Změna žaloby“, v němž se vyjádřili k usnesení tak, že žaloba obsahuje skutková tvrzení, která lze právně vyhodnotit tak, že stávající skutkový stav má za následek jejich diskriminaci z důvodu příslušnosti k etniku, spočívající v segregaci ve smyslu fyzického oddělení romských a neromských žáků, které se projevuje disproportčním zastoupením Romů v jednotlivých budovách – pracovištích 2. žalovaného. Žalobci tvrdí, že takový stav je protiprávní; tento stav žalobci popisují včetně toho, jak k tomu došlo. Formulace konkrétní povinnosti je dle žalobců problematická, když žalobci při sepsu návrhu brali v úvahu ústavněprávní zásadu, dle které lze ukládat pouze povinnosti uvedené v zákoně nebo na jeho základě. Odstranit daný protiprávní stav lze nepochybně více způsoby, přičemž žalobci jsou přesvědčení, že nemohou žalovaným vnucovat způsob dle svého výběru. Dále žalobci uvedli, že se nechtějí vystavit riziku odmítnutí žaloby proto, že nedostatečně konkretizují povinnost, jež má být žalovaným uložena, současně ale nechtějí riskovat, že jim bude později vyčteno, že vnucují žalovaným konkrétní řešení z více možností, a proto se rozhodli pro kompromisní variantu, kdy zvolili jednu z nejméně náročných variant, jak odstranit disproportční etnické zastoupení v budovách žalovaného spočívající v tom, že v obou budovách bude probíhat výuka v obou vzdělávacích programech, a zároveň dávají žalovaným možnost zprostit se této konkrétní povinnosti tím, že dosáhnou žádoucího cíle jiným způsobem dle své volby. Oproti původnímu petitu tím dochází dle žalobců k zpřesnění popisu požadovaného stavu, a proto žalobci změnili bod II. petitu tak, „Žalovaní jsou povinni zajistit výuku na pracovištích 2. žalovaného tak, že v jedné ze dvou budov, v nichž jsou situována pracoviště 2. žalovaného, na adresách Šalounova 56, Ostrava, a Halasova 50, Ostrava, určené dle volby 2. žalovaného, bude probíhat výuka 1.-5. ročníku dle všech vzdělávacích programů aplikovaných 2. žalovaným, zatímco v druhé budově bude probíhat výuka 6.-9. ročníku dle všech vzdělávacích programů aplikovaných 2. žalovaným, a to počínaje dnem 1. září kalendářního roku následujícího po roce, v němž rozsudek nabude právní moci. Této povinnosti se žalovaní mohou zprostit tím, že za pomoci jiných prostředků a metod dle své volby dosáhnout ve stejné lhůtě výsledku, kdy žáci 2. žalovaného, jež jsou romské etnické příslušnosti, budou pro účely výuky rozděleni rovnoměrně v obou uvedených budovách 2. žalovaného, přičemž za rovnoměrné rozdělení se považuje stav, kdy v jedné budově nebude vyučováno více jak 60 % žáků romské etnické příslušnosti a v druhé budově nebude vyučováno méně než 40 % žáků romské etnické příslušnosti.“
8. Dle ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 198/2009 Sb. - dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění.
9. Ve shodě s výkladem podávaným právní teorií i soudní praxí se rozhodujícími skutečnostmi ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1, věty druhé, o. s. ř. rozumějí údaje, které jsou zcela nutné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Neuvede-li žalobce v žalobě všechna potřebná tvrzení, významná podle hmotného práva, nejde o vadu žaloby, která by bránila pokračování v řízení (§ 43 odst. 2 o. s. ř.), jestliže v ní vyličil alespoň takové rozhodující skutečnosti, kterými byl vymezen předmět řízení po skutkové stránce. Jinak řečeno, skutkové okolnosti, z nichž lze usuzovat na existenci žalobou uplatněného nároku, musí být v žalobě vyličeny tak, aby v žalobě popsany skutek (skutkový děj) umožňoval jednoznačnou individualizaci žalobcova nároku, to jest nemožnost jeho záměny s jiným skutkem (v právní teorii srov. např. Bureš, J. - Drápal, L. - Mazanec, M.: Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání.

Praha, C. H. Beck 1997, str. 168, a v judikatuře usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2002, sp. zn. 21 Cdo 370/2002, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2002, pod číslem 290).

10. Údaj o tom, čeho se žalobce žalobou domáhá (tzv. žalobní petit), musí být přesný, určitý a srozumitelný. Soud musí za řízení zcela přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout, neboť nesmí - s výjimkou případů uvedených v ustanovení § 153 odst. 2 o. s. ř. - účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány. Kdyby žalobce nevymezil v žalobě žalobní petit nepřesně, neurčitě nebo nesrozumitelně, převzetí takového petitu do výroku soudního rozhodnutí by mělo za následek, že by rozhodnutí soudu nebylo (z materiálního hlediska) vykonatelné. Požadavek, aby ze žaloby bylo patrné, čeho se žalobce domáhá, současně nelze vykládat tak, že by žalobce byl povinen učinit soudu návrh na znění výroku jeho rozsudku. Ustanovení § 79 odst. 1 věta druhá o. s. ř. *žalobci neukládá formulovat návrh výroku rozsudku soudu, ale jen to, aby ze žaloby bylo patrné, čeho se domáhá*. Žalobce uvede, čeho se domáhá i tehdy, jestliže v žalobě přesně, určitě a srozumitelně označí (tak, aby to bylo možné z obsahu žaloby bez pochybností dovodit) povinnost, která má být žalovanému uložena rozhodnutím soudu, nebo způsob určení právního vztahu, práva nebo právní skutečnosti, požaduje-li peněžité plnění, musí být z žaloby patrné také to, jakou částku mu žalovaný má zaplatit. Je-li žalobní petit přesný, určitý a srozumitelný, soud neporuší ustanovení § 155 odst. 1 o. s. ř. nebo ani jiné zákonné ustanovení, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal.
11. Předně odvolací soud uvádí, že žalobci zcela důvodně namítají, že z obsahu podání z 31. 8. 2017 je zřejmé, že reagují v obavě před odmítnutím žaloby na výzvu soudu dle ust. § 43 odst. 1 o. s. ř., a že znění II. žalobního petitu „nemění“ (viz termín použitý žalobci) proto, že by se chtěli domáhat něčeho jiného, než dosud, ale proto, že jejich předchozí žalobní petit II. vyhodnotil okresní soud jako neurčitý. Rovněž správně uvádí, že měnit lze toliko žalobu, která je bez vad. Odvolací soud v této souvislosti poukazuje na ust. § 41 odst. 2 o. s. ř., dle něhož je každé podání třeba posuzovat dle jeho obsahu. Změna žaloby je projevem dispoziční zásady, podle které je žalobce ve sporném řízení oprávněn svými úkony určit předmět řízení. O změnu žaloby jde tehdy, domáhá-li se žalobce něčeho jiného než v původní žalobě, nebo požaduje-li na základě stejného skutkového základu více, než požadoval v původní žalobě, požaduje-li žalobce sice i nadále požaduje stejné plnění (stejně kvality a stejného rozsahu), ale na základě jiného skutkového stavu (skutkového základu věci), než jak ho vylíčil v původní žalobě. Jestliže žalobci v podání z 31. 8. 2017 v návaznosti na výzvu k odstranění vad "upřesnili" žalobní návrh uvedený v petitu II. žaloby (posuzováno dle jeho obsahu ve spojení s výzvou okresního soudu), nešlo o změnu žaloby podle § 95 o. s. ř. a okresní soud nesprávně nepřipustil změnu žaloby učiněnou podáním žalobců z 31. 8. 2017 (viz odst. I. výroku napadeného usnesení, který není předmětem přezkumu), což však s ohledem na výše uvedené neznamena, že k němu soud v dalším řízení nebude přihlížet jako ke zpřesňujícímu podání učiněnému na výzvu k odstranění vad žaloby. Žalobní petit II. v žalobě a ve spojení s jeho upřesněním, resp. doplněním (viz podání z 31. 8. 2017), je dostatečně určitý, neboť se z něho podává, čeho se žalobci domáhají, přičemž tomuto požadavku odpovídají i skutková tvrzení uvedená v žalobě, která jsou z hlediska projednatelnosti zcela dostatečná, neboť individualizují skutek, jež je předmětem řízení, přičemž k dalším tvrzením o všech skutečnostech rozhodných pro posouzení věci z hlediska hmotného práva, lze žalobce případně vyzvat postupem dle § 118a o. s. ř. Co se týče lhůty k plnění, pak o této rozhoduje soud bez ohledu na žalobní (v tomto směru rozporný) návrh. Je-li z žalobního petitu patrné, jakého plnění se žalobce domáhá, přičemž, to že některé údaje jsou uvedeny nadbytečně, popřípadě odkazem na jinou část petitu, způsobuje sice určitou nepřehlednost žalobního návrhu, nikoli však jeho neúplnost, určitost či nesrozumitelnost. Je pak na samotném soudu, aby formuloval výrok svého rozhodnutí způsobem v souladu s občanským soudním

řádem. Pro úplnost lze jen dodat, že určitost, úplnost a srozumitelnost žalobního petitu neznámá oprávněnost nároku z hlediska hmotného práva.

12. Ze všech výše uvedených důvodů bylo usnesení v odst. II. výroku dle ust. § 220 odst. 1 o. s. ř. změněno tak, že část žaloby označená II. se neodmítá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Ostrava 29. března 2018

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu